

PAKITU

—Ai! Un toro em porten? Això és tractar-me de cornut! Ja veuran si em-vesteixo!

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

TEATRE COMIC
Companyia Rojas - Caparó
NO S'HI CAP A BARCELONA
PASTILY - FILMS

TEATRO NOVEDADES
(Circo ecuestre)
Grandes funciones todos los días tarde y noche
8 LEONES SALVAJES, 8
Cada semana nuevos debuts

TEATRE ESPANYOL
Companyia SANTPERE - BERGES
Gran èxit **MARIONETES**
Noves i velles temptacions de Gampere

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.
Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

ALQUILER DE MUEBLES CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat
Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

Teatro Principal Palace

Direcció artística: Manuel Sagrañes :: Entrada lliure

CADA DIA TARDA I NIT

Colossal programa de varietés i atraccions

SUCCES D'EN **SACHA GOUDINE**

NERA MAZA - ANGELITA RUBIO - LYDIA FRANCIS

Gran èxit

LES PARADIS ARTIFICIELS dans VELL I NOU

PALACE REVUE

Gran ballet pour les **PALACE GIRLS** — Festes tabernesques al Cabaret
prenent-hi part les artistes de **PALACE REVUE**

Girem al revés, amb gran perfecció, tota mena de abrics i trajes. P'auxem vestits a l'instat (sistema americà).

Preu: 3 PESSETES

LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.

(Prop de la Plaça del Bisbe Urquiza)

Estan acabant-se

els milers d'exemplars posats a la
venda, del

Calendari de **PAKITU** per a 1924

Si no us afanyeu us en quedareu sense!

Es espetarrant de debò - No badeu! - Preu: **1'25**

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

**Dels treballs publicats en són responsables
seus autors. — No es retornen els originals.**

LES HORES TONTES

HEM passat Nadal i hem passat Sant Esteve, que són les festes que esperen amb afany tots els goluts, tots els panxa-contentes, tots els panarres i tots els que tenen luxúria al paladar, per treure el ventre de pena.

Ara, que n'hi ha tres maneres de treure el ventre de pena, i nosaltres sols volem referir-nos a una.

Fem aquest aclariment perquè, com *saben las madres*, de posar de criatures al món també se'n pot dir treure el ventre de pena, i la mateixa definició pot aplicar-se a aquells que, després d'un «xato» d'aigua de Carabanya, senten un neguit a la panxa que sols es calma quan han deixat anar el «paquet».

Però nosaltres, que volem estar a to de les circumstàncies, en tractar de la diada de Nadal i dels ventres en pena que es redimeixen per obra i gràcia del pollastre rostit, sols volem indicar amb la coneguda frase l'acte d'«endrapar» en complicitat amb la parentela, que per aquestes festes es conjura per a fer una *Saint Barthelemy* amb la gent de corral.

No hi vol dir res que, plens de fervor religiós i d'amor a la tradició, els homes facin córrer allò de «Per Nadal, cada ovella a son corral». En aquest cas, el qualificatiu d'ovella que a nosaltres mateixos ens apliquem—per més que no tots en siguem, d'ovelles, car també es compten molts cabrits entre nosaltres,—no resa amb les pobres aus de corral domèstic—i qui diu de corral, diu d'eixida o de galeria de l'Eixample;—els corrals d'aquestes bestioletes són tractats pitjor que les càbiles del Marroc, precisament quan elles, les pobres, estan més rodanxones i més satisfetes de la vida.

Així que comencen les fires de Santa Llúcia, la família menestral, que sol ésser la més nadenca, ja treu el nas per la galeria o eixida, per contemplar els capons, que d'ençà que no hi són tots, o sia, des de que els van practicar aquella operació tan coneguda a la Capella Sixtina, s'inflen... s'inflen... com si els apliquessin aquelles xeringuetes d'inflar neumàtics.

I qui diu capons, diu els pollastres, o galls dindi, o bé les xamoses polles prenys, que són la menja més exquísida.

Les nenes de quinze anys per amunt, que solen tenir el gust més refinat, són les que senten més predilecció per aqueixa mena d'animalets.

Quan es miren una polla d'aquelles que tenen el coll llarg i molsut com un braç de gitano, ja els ve salivera, i voldrien que hagués arribat Nadal per sentir-se-la dins.

Per això, quan arriba la festassa, el dinar pan-tagruèlic del 25 de desembre, les alabances més fortes i els agraïments més profunds se'ls emporta el rostit, que és el plat *cumbre*, el plat fort, el plat que més llargues fa posar les dents a tots els que el vetllen amb aquella alegria.

I no diem res dels turrons, neules, vi bo, xampany, etc., etc., perquè això ja són lliminadures que no cal alabar-les. *Ello, Inés, solo se alaba.*

No cal més que fixar-se amb què, quan algú es queda sense un *momio*, com, per exemple, els senyors de l'Exposició, es diu que se'ls ha acabat el turro.

Sí, senyors: els postres de Nadal és lo més ben empescat de la diada, si no fos que, després d'haver-los remullat amb xampany, s'han de regar amb Rubinat.

Però, vaja: un dia és un dia! I ja se sap que aquell que vol tenir un gust ha de tenir un disgust, com va dir el doctor Gallego a un amic nostre.

ESPUERNES

Després d'un hivern ve l'altre;
després l'estiu ve l'hivern.
Després de lo que tu saps,
té de vení el que jo sé.

Tu, Pepeta, ets el miço
que el foc de mon cor inflama,
i Cupido és la cuinera
que, ventant, manté la flama.

Per lladre del teu honor
em fas passar; veritat és.
Confesso que entrí a robar,
però no vaig trobar res.

VUITTS I NOUS

CADA dia se'n saben de noves. Vegi's quina en trobem en un diari sud-americà: «Ha sido exhibido en un Circo de la Habana, según vemos en la Prensa de aquella capital. Se llama Lionel y nació en Alemania hace treinta y dos años. Sus padres fueron famosos domadores de leones de Europa. Una tarde, estando el padre trabajando con una pareja de leones, uno de ellos le saltó al cuello al domador, de que hizo presa con su enorme boca, clavándole los colmillos en la garganta y ahogándole. La esposa, que presencié tan terrible escena, quedó semi-paralítica de la tremenda impresión, y murió cinco meses después al dar a luz a Lionel. ¿Se debe el fenómeno a esta circunstancia? Es lo más seguro.

»Porque Lionel, a semejanza del león, con el que guarda un perfecto parecido, tiene una sedosa y rubia cabellera de seis a ocho pulgadas de largo, que, a excepción de la boca y los ojos, le cubre enteramente la cara, dándole un fiel y terrible parecido al Rey de las Selvas.

»Pese a su aspecto feroz, Lionel es de carácter apacible y persona de esmerada educación.»

Ara ens expliquem el cas del marit de la nostra portera. La seva mare va morir d'una banyada que li va clavar un bou, i el pobre no s'ha tret les banyes en tota sa vida!

Diu un diari de Londres, que dies enrera la senyora Matthews, veïna del poble de Grange-town, a Middlesbrough, va desocupar quatre criatures. Una visqué tres dies; les altres, cinc o sis...

Menys mal. Ei, a no ésser que cadascuna es portés el pa sota l'aixella.

En aquest cas, el marit té el forn a casa.

Se'ns diu que molts alts empleats de l'Exposició, de Montjuic, estan assajant aquella cavatina del «Don Joan de Serrallonga» que comença així:

«Don Joan, don Joan...
jo vull morir amb tu!...»

No sabem de què els ve aquesta afició a la música.

Llegim en un diari parisenc que en sa Redacció s'ha rebut d'Alemanya un bitllet de cinquanta milions de marcs, al darrera del qual hi ha una esquela de defunció, concebuda en el termes següents:

«Senyor, perdona'ls, que no saben el que es fan. La voluntat del Totpoderós Dòlar, en sa bondat impenetrable, ha tingut a bé cridar al seu sí a la nostra molt volguda germana

MARIA REICHMARK

»Després de cinc anys de sofriments, suportats amb una paciència admirable, ha mort, per fi, víctima d'una febre pertinaç d'alça i de baixa, malgrat els assaigs que per a sa estabilització li prodigaren els Wirth, Cuno i Stresemann. Entre els que ploren en sa tomba, figuren tots els cavallers d'indústria i tots els agiotistes d'Alemanya. Que el cove dels papers li sigui lleu.»

Nosaltres, als bitllets de Banc, ja fa temps que els havem endinyat la nostra esquela.

Copiem d'un diari madrileny:

«En la Gran Bretaña, donde hay un millón de muchachas más que muchachos, centenares de miles de señoritas deben quedar indefectiblemente para vestir imágenes si todos los hombres cumplen escrupulosamente con su deber.

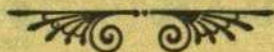
(Caram! I si no hi compleixen?)

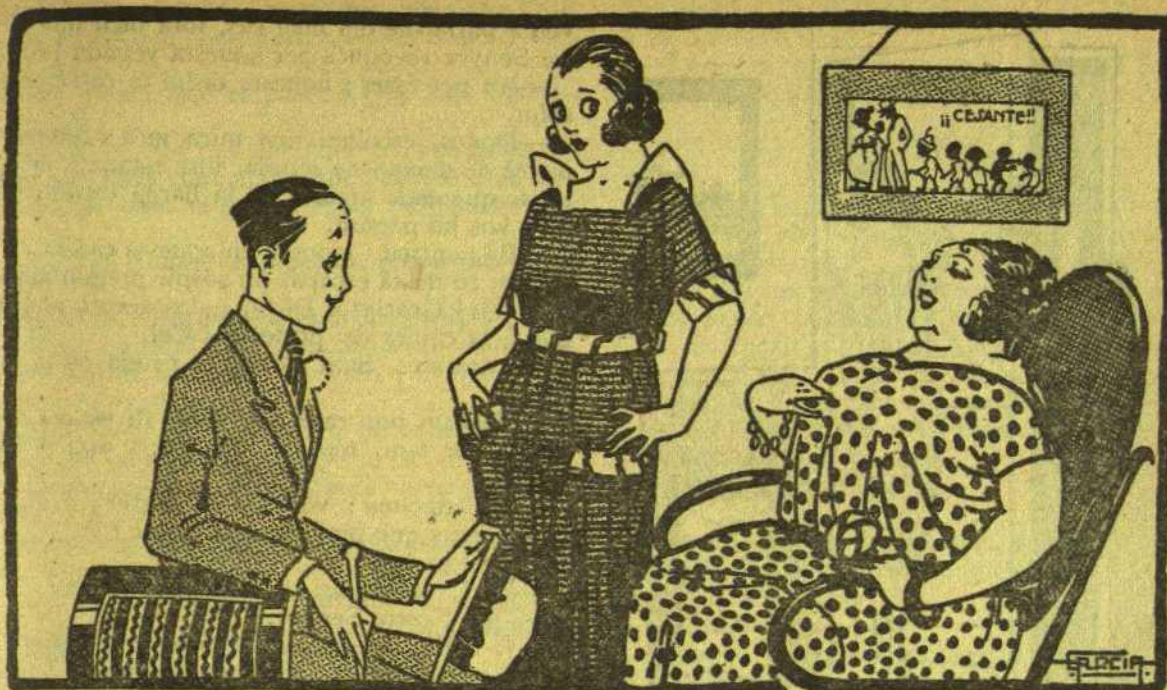
»Las solteras podían aspirar a un premio de la lotería matrimonial esperando que la Casualidad les deparase un marido; pero hasta en esto tienen mala sombra, porque desde hace quince años se viene comprobando que los hombres solteros prefieren una experimentada viuda para contraer matrimonio a una ingenua solterita.

(Allò d'ensenyar al que no sap, té pocs adeptes.)

»El folleto del ministerio de Pensiones demuestra, por ejemplo, que el 34 por 100 de las viudas de guerra han vuelto a casarse. Y no hay que decir en estos casos que el aspirante a marido buscaba el disfrute de la pensión, porque ésta cesaba en el momento en que la viuda contraía nuevo matrimonio.»

Res: que els plats de segona taula són més demanats que els de primera.

—Amb què compta per casar-se amb la nena?

—Veurà ; pel davant tinc...

—Eh?

—...molts anys per estudiar i fer-me home...

L'ANELL CARNAL

EL CONVIDAT

Capfica a en Torrapipes la gelosia, pensant en què sa esposa pot delinquir, i constant cerca el medi que no l'enganyi, mes l'entrellat no troba, pobre marit ! Ahir, a l'adormir-se, prou somniava (al recer de sa esposa jaient al llit) que el dimoni, amb sa astúcia, l'aconsellava :

—Si aqueix anell acceptes, viuràs feliç.— Acceptà en Torrapipes, i el roig dimoni afegí :—Eix anell guardes posat al dit, i mentre molt bé el guardis, la teva esposa no podrà en matrimoni mai delinquir.—

Despertà en Torrapipes, foll d'alegria ; mes notà que tenia ficat un dit, gairebé tot, endintre de la... portella que a sa esposa adornava sota el melic.

I encara que cert era lo del dimoni, contristat exclamava el gelós marit :

—Sí que és un remei contra de l'adulteri, mes, qui li tindrà sempre... l'anell al dit ? No podrà, ni el dimoni, en la carnal joia, privar que s'engreixi bo i delinquent, que l'infern és amb ella quan ho desitja i no hi ha qui l'aturi en l'ardent desig !—

FRA ANSELM TAROT

En Ramon, aquell vespre, va anar a sopar convidat a casa el seu amic Maties. Va menjar per quatre, però va beure per sis. Així és que, quan va sortir al carrer i agafà el camí de casa seva, tot ho veia doblat, les cames li feien figa i sentia en son interior una angouxa progressiva que anunciava una «provocació» en data no llunyana.

Arribà a casa, groc com la cera, i sa muller, que l'esperava amorosa, li preguntà :

—Què : com t'ha anat ? T'ha obsequiat força en Maties ?

—Sí...

(Una basca.)

—Has menjat molt ?

—Sí...

(Una altra basca.)

—I... què has menjat ?

—Espera't. Ara ho veuràs...

El reste, ja s'ho figuren, oi ?

—I la nena de la senyora?
—Ja fa mig any que camina.
—Caram! Sí que deu ésser lluny!

UNA RONDALLA

NOSTRE Senyor, una vegada, coneixent les intrigues i plets que per qualsevol cosa promouen els advocats, va donar ordres severes de què mai per mai se'ls permetés l'entrada al Cel.

Sant Iu era un advocat molt recte i, demés, un home molt caritatiu i amic dels pobres, de tal faisó, que al morir estava confiat i segur que aniria al Cel, i tot just l'ànima deixava el seu cos fred, que empenia el camí de la Glòria amb aquella seguretat que dóna el bé obrat en aquest món de què hauria misericòrdia davant del Senyor.

Arribà a les portes del Cel, trucà, i Sant Pere, amatent, obrí. Però el porter del Cel li digué:

—Fill, hi ha ordres terminants de no deixar entrar advocats ni procuradors.

A lo qual contestà Sant Iu:

—Jo, és cert que sóc advocat, però no tinc cap diner perquè els he dats tots als pobres; els plets que he portat sempre hi he obrat amb rectitud i justícia, i mai m'he deixat imposar per les influències ni pels diners.

—No sé què dir-te, Iu; hauràs d'esperar que es modifiqui la reial ordre.

Sant Pere feia actitud de cloure la porta del Cel, que Sant Iu insistia:

—Però, escolteu, us torno a dir. Potser si anà-

veu a parlar-ne del meu cas, fóra fàcil que Nostre Senyor revoqués per aquesta vegada l'ordre.

—No pot ésser; aquesta ordre té caràcter absolut.

—Doncs, escolteu una mica més; feu-me la mercè de deixar-me reposar una estona a la porteria, que estic aixafat de la llarga caminada, i Déu vos ho pagarà.

—Bé; entreu i reposeu en aquesta cadira.

Sant Iu deixà escapar un sospir pregon amb el mot «Ai! Gràcies a Déu», i s'escarxofà amb tot pler a la cadira del porter del Cel.

Mentrestant, Sant Pere feia neteja de la porteria.

Ja feia un bon ratet que Sant Iu estava assegut i, per tant, reposat, que parlà així a Sant Pere:

—Bé, escolteu: vós sou el porter; i que fa molt temps que teniu aquest càrrec?

—De tota la vida.

—Però, qui us ha fet tal nomenament?

—Déu Nostre Senyor.

—Ja teniu poders com sereu sempre porter?

—No tinc poders, però confio amb la paraula de Déu.

—Oh, bé, bé; així qualsevol dia us pot tirar al carrer; jo, si fos de vós, em faria fer un document que m'acredités la perpetuïtat del càrrec. Mireu que avui dia un no està segur enlloc...

A Sant Pere l'intrigava allò de què es pogués trobar al carrer; però veient que ja feia estona llarga que Iu reposava, li va dir:

—Bé, Iu, toca el dos, que ara ja estaràs reposat.

—Ah, no em moc pas d'aquí! Si voleu, ja em fareu expedient!

—Home, no siguis així; mira que pot ésser un compromís per mi!

—No sé què dir-vos, company; ara ja hi sóc; i mireu: si falleu en contra, m'apel·laré, i cregueu que tindreu feina.

—Portaré avis a Nostre Senyor.

—No em fa pas res; però haurà de fer-me expedient, perquè d'altra manera no en sortirà pas, i li faré la mateixa música.

A Sant Pere ja el treia de focó aquella tossuderia de Sant Iu. Entre el malhumor que li deixà lo del nomenament a perpetuïtat, i ara el compromís que pot portar-li aquella tessitura de terquedat, hauria acabat per fer-s'hi a cops d'espases, però en aquestes hi comparegué Nostre Senyor.

—Què passa aquí?—fa Nostre Senyor.

—Mireu, Diví Mestre—diu Sant Pere;—aquest advocat que no es vol moure, l'he deixat reposar, i ara diu que li haig de fer expedient per treure'l.

—Tinc ordres dades que no entrin advocats ni procuradors; doncs, per què el deixaves entrar?

—Per reposar, que estava fadigat. Ja ho sentiu—fa dirigint-se a Sant Iu,—toqueu el dos.

—Feu-me expedient; jo no em moc; i després encara m'apel·laré.

Déu Nostre Senyor, coneixent que Sant Pere no estava d'aquell bon humor que el caracteritzava, li fa :

—Bé, Pere : què et passa? Què són aquests reganys?

—Ja us ho diré ; és que aquest home m'ha fet veure que seria convenient que em féssiu un document, el qual m'assegurés la perpetuïtat del càrrec...

—Ai, ai ! Aquest és capaç de portar-me raons al Cel.

Aleshores, dirigint-se a Sant Iu, li diu :

—Mira, entra al Cel i vina al meu costat, amb la condició de què, mai per mai, vull que parlis de plets ni expedients.

—Molt bé ; però m'haureu de concedir sempre lo que us demani.

—Demana lo que vulguis, però no vinguis amb plets.

Per això és que Sant Iu alcança totes les gràcies que se li demanen.

No hi fa res que siguin coses difícils d'obtenir. Sant Iu, cas de què li facin el sord, tot seguit té l'expedient a punt.

—Faré expedient.

—Deixa't d'expedients i fes lo que vulguis.

UN HOME DE SORT

En Marianet, anant pel carrer, es va trobar un rotlló de papers. L'obrí i comprovà que eren dues centes accions del Metropolità aeri, a nom d'en Gatoses, el popular banquer. I les tornà.

—Vostè és una persona honrada !—li féu el banquer.

—I vostè és una persona de sort. Figuri's que les troba algú altre i no les torna...

—Tingui mil peles de gratificació. I si vol res, mandar.

...

Al cap d'un mes, l'acció número 30,240 va resultar premiada amb un milió de pessetes. Era una de les que havia trobat en Marianet. El banquer Gatoses, que era una persona de consciència, l'envià a buscar.

—El seu acte de probitat m'ha fet guanyar un milió. Tingui : aquí té deu mil pessetes de regal.

—Res : que vostè és un home de sort, senyor Gatoses ! Si les accions les troba un altre...

...

Al cap de mig any, una altra acció tornà a sortir premiada. El banquer cridà a en Marianet i

li va regalar deu mil pàfies més. I en Marianet es va limitar a dir-li :

—I que en té de sort, senyor Gatoses ! Si les arriba a trobar un altre menys honrat que jo !

...

La sort és boja. Al cap de l'any una altra acció va sortir afavorida. El banquer, llavors, digué a en Marianet :

—Es veu que totes aniran premiant-se. Així, doncs, penso assegurar d'un cop la seva sort. Faré un dipòsit en el banc, i mentre vostè visqui cada any tindrà vint mil pessetes de renda. Què li sembla ?

En Marianet va fer una ganyota.

—Què : no li va bé ?

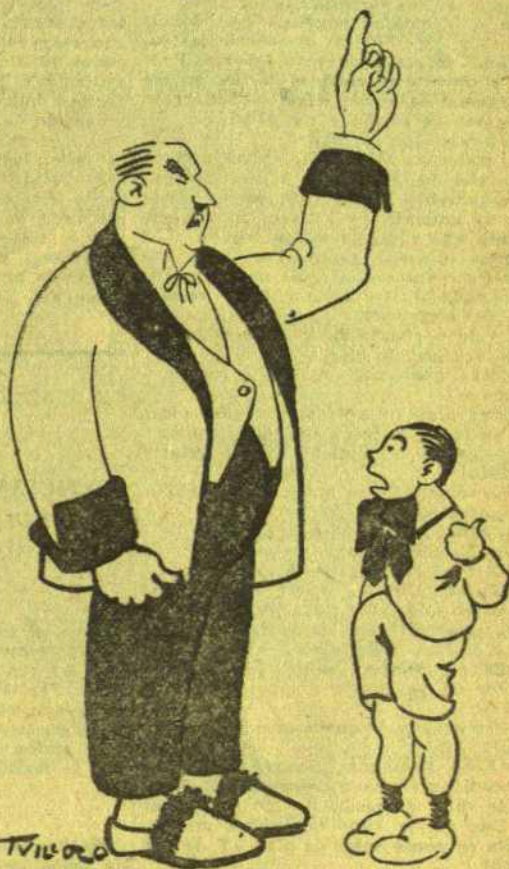
—Francament, no.

—Per què ?

—Perquè és un home de sort, vostè. Té massa potra. Recordi's que si no hagués sigut jo el que hagués trobat les accions...

—Bé, i què ?

—Que és tan afortunat, que estic segur que «jo em moriria abans de l'any». Ca ! No em convé !

—Fitxa't bé amb lo que el mestre t'ensenya. Allò és lo que et farà ésser home en el dia de demà.

—Es que ahir portava les calces descordades !

FILOSOFIA SUPERANCESTRAL

MEDITACIONES Y BARRINAMIENTOS

En este mundo de monas, el que si encaparra está bien cocido. Hoy hi somos y mañana podemos ser a casa Pistraus. Por esto un servidor, que además de suscriptor de *La Vanguardia* es filósofo, se lo tira todo a la carcanada. Como hay mundo que estaría bien guardado si me enfundara. Toda mi hetaira vida la he pasado arropando desengaños y yo, como si fuesen cabezas y colas. Ahora que hablamos de viajes: ¿saben en qué se parece un mundo con dos asas a una rifa de aquellas de cien nabos? Pues ¡en que no es mala! (Esto de las dos asas es para... cogerlo mejor.)

Ustedes dirán, con aquella vivor que me habillan. ¿A qué saca nariz esta filosofía? Ya les haré cinco para que la angunia no les corseque. Un servidor jugaba a la rifa, aunque en esto de las rifas soy bien bien el invrés de las camareras de café: nunca me tocan. Pues sí: el otro día, cabo el tarde, se me acuesta un peine femenino, sudada hasta la cabeza de arriba y me dice:

—¿Quiere que le toque?

Mi pudor se resintió. Me ruboricé hasta el muelle de los huesos. A esta proposición contesté con una interjección. (Todo esto es gramatical.) Pero la fulana, como era muy viva, no se descompuso. (Los muertos se descomponen.) Por cierto que conocí en Francia a unos que arreglados, que allí les decimos *dés* y resulta que *des* componen.

—¡Vete a rifarte de la de aquello que te dé aquello!—le hice.

—¡Mire que tengo de aquello más buena mano!

Me ruboricé un poco más. Mi fax parecía un fez. (Los feces son rojos, ¿saben?) y busqué un guardia. ¡Ya ven si estaría turbado!

—Le tocará. Es un 24,321. ¡Es un número que no engaña!

—¡Claro! ¡Como que es sin...cero!

—Se lo asegura una servidora...

—¡Pobre! ¡La diñarás muy pronto!

—¡Carai! ¡No me esvere! ¡Es porque me ve el color roto y que hago cara de ciruelas agrias? Son cosas del Sixto...

—¿Del Sixto o del sexto?

—Es mi fulano, ¿sabe? Hace escuradientes de papel. Pero ¿por qué la diñaré?

—Por aquello de que «quien asegura no dura».

—¡Bah! Romances. Compre el décimo y tocará pañas. Se lo asegura Ester Illa... Puede subir de pies.

—Esto ya es viejo que sobre una esterilla se puede subir de pies. ¿Y de qué haces?

—Mi fulano puso un «Cine Teatre...»

—Cine Teatre... ¡candela para ir al lit!

—Somos tres hermanas. La primera tira la planeta y cura las morenas...

—¿Y por qué no las rubias? ¿No le hacen gozo?

—¡No, hombre! Es curandera, ¿sabe?

—Y hace su agosto!

—Natural. ¡Como su oficio es de verano!

—La mediana hacia de la vida, pero ahora está en el piltre. Rellicó y se esbacinó una costilla. Se la han endifinado de plata...

—Vale mucho una «costilla de la mitjana».

—Y yo soy la tercera y procuro hacer algún señor, pero no tengo gancho.

—¡Ay! ¡Yo sí, hija! Pero no te capfiques con tu mala suerte. Es natural. A nadie le hace pachoca hacer una tercer illa...

—Bueno: hasta rasca. ¿Lo compra o no?

Nada: que me dejé tentar (en el buen sentido, ¿eh?) y compré el décimo. Pero todo seguido un amigo de Romanones que ahora la baila muy meuca, me convidó a tomar un wiskey con sifón y el tabernero badó y le tiró bencina y me dió un mal de panza, que que de que doy faena a la lavandera, que por cierto es roja como Sansalvador y es anarquista. Claro. Es ¡la bandera roja!

Pero luego, vinieron los empujones. No tenía papel. Y eso que todo dios sabe que es expuesto viajar sin papeles. Tan malos papeles como un servidor ha hecho en este hemisferio y entonces ni uno. Aunque hubiera sido ridículo me hubiera venido de perilla. Bolsilleé y topé con uno. Me enjuagué... el sudor y salí a la calle. Pero ¡horror! Hay para renegar del sino! Era el décimo y tocó el gordo. Por esto un servidor dice con razón para dar y vender, que esto de la rifa es mi...seria y que no hay que encaparrarse y que el que es tarregada, tarregada muere. Un servidor y Poincaré somos así.

BUENDIA Y GASSOL

DE AQUI, DE ALLA

Y DE LA CANTONADA

NOTICIAS NUEVAS DE TRINCA, RECOGIDAS Y RECOPIADAS POR UNO DE LA CASA

Ayer, al tomar la tarde, un taxi chocó violentamente, en la calle de Giriti, con un peatón, que por cierto era de Rens. Por la violencia del golpe el vehículo (que era un Ford) quedó volcado completamente, haciéndose malbién.

El peatón que de que que es linchado por la multitud indignada. ¡Fuerte!

Ha llamado de aquello más la atención de todos los que estudian la mandanga de la étnica reconstructiva, el hecho de que en Rusia se encuentren dos amigos por la calle y no se digan «adiós». Después de mucho barrinar, el sabio Kass Tanya ha averiguado que se debe a que allí hablan ruso.

Los aragoneses no acostumbran a sacarse el tarot cuando ven a un conocido. ¿Saben por qué? Porque, cuando ellos se meten una cosa en la cabeza, no se les sale ni a disparos.

Las Noticias Fidedignas, en su número de ayer, dice que las orquestas, más o menos filarmónicas, de ciegucecitos, no quieren tocar «La Montería». El presidente del Sindicato de Ciegos absolutos se acostó a nuestra Redacción para decirnos que si no tocan «La Montería», es porque «¡Hay que ver!».

Hay caracteres bien reconsagrados. Uno no ata con aquéllos. Aquí tienen a los notarios. Por la mañana, como aquél. Pero por la tarde, comienzan a protestar y hacen la guitza. ¡Hay un tipo!

Para modelo de concisión oratoria nada le pasa la mano por la cara a mi amigo Blas Mas Todonte, comerciante en cretas y colores de todos los colores. Se pasa el día garlando, pero siempre «concreta».

Se ha establecido en el Putxet Sur Mer, una fábrica de chorizos espontáneos que da el golpe. Son redondos, largarudos y llenos de carne mascada. Son brillantes, relucientes y tibantes como una mala cosa. Lo que no son es comestibles.

CORRESPONDENCIA

K. Caüet.—No. Geraldina Farrar no es un específico. Es una fulana que hace cine.

Bis Cuit.—Está usted en un horror. No es lo mismo biscochos que ocho biscos.

K. Melo.—Si substituye el papel higiénico por el papel de vidrio, verá usted el pan que se da.

Una virgen.—Para sus hijos, lo mejor es fosfatina. Es poner aceite en una luz.

Una madre apesadumbrada si que también corcomida por la más horrenda de las dudas.—Si su hijo es jorobado, dudo que pueda hacerle ir derecho. Pero no tema, que nunca, en la senda del vicio, logrará vivir con la esquena derecha.

Marieta.—Si es macho, pasamos. Si es hembra, pase por casa.

B. Toven.—No. El pentágono no es un comestible. La han encerrado.

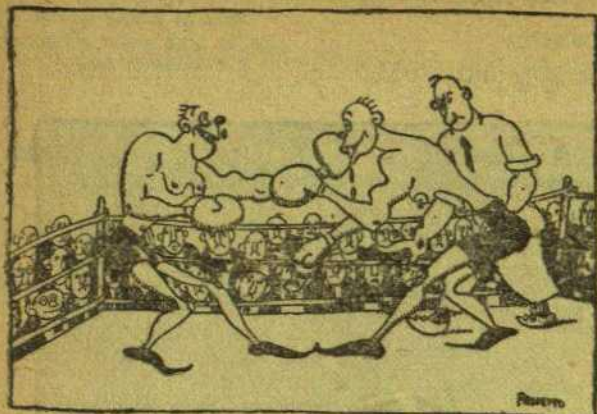
K. Galló.—Apa, buenas. ¡Mire que decir que es un hombre muy ducho porque su oficio es dar duchas! Así, el que hielera caras, ¡resultaría caro!

B. B.—Dice que no puede pegar el ojo en toda la noche? ¿Ha probado el Sindelikon?

EL DEL BUDÍN

—Vostè ha deshonrat a ma filla ! Li exigeixo una reparació.
—No puc. Sóc casat.
—Doncs casi-la amb un germà seu.

—Noi! La teva cara sembla la estació de França.
Hi arriben tots els directes...

EN EL REPLÀ

LA casa no tenia aigua viva en els pisos i l'aixeta era al replà de l'escala. Aquella nit, en Lluïset, pintor a estones, es despertà amb la boca seca i s'adonà de què al gerro no hi tenia aigua.

Mirà el rellotge. Eren les tres de la matinada.

—Bah!—pensà.—Ara tothom dorm. Aniré a buscar-ne al replà.

I sortí en camisa i amb el gerro a la mà.

Però, oh dissort! El vent li tancà la porta del pis i es quedà al replà en camisa... En aquell moment sentí que s'obria la porta de l'escala i que pujava algú.

La situació esdevenia tràgica. En Lluïset es decantà per a mirar qui era l'importú que pujava. Era el veí del quart pis, el marit de la planxadora... Menys mal. Si hagués sigut la vídua del cinquè i ses nenes!

Però la cosa es complicà. La porta del quart s'obrí i una veu de femella digué, tot baixet:

—Fuig, ratolinet, que puja!

I un altre en camisa baixà corrents...

Els dos encamisats es toparen en el fosc replà. El que baixava, tement ésser sorprès, donà una empenta a en Lluïset, i aquest respongué amb una bufa. Sonaren renecs. En això sortí el veí del tercer dreta i el del quart esquerra per enterar-se del per què de tan bullit, i tots en camisa.

En aquell moment arribà, esbufegant, al replà, el marit de la planxadora. Gelós com era, tot seguit sospità que l'hi fregien. Però, qui?

Quatre homes en camisa movien escàndol en l'estret replà...

El marit de la planxadora comprengué a la llum del misto que havia encès, que feia el ridícol, i tirà amunt, treient-se el barret i dient atentament:

—Bona nit tinguin!

ERA un diumenge d'estiu molt xafogós. Sortien dels banys la Carmeta i la Simforosa, acompanyades dels seus respectius promesos, en Manel i en Pepet. Pujaren en un tramvia de la línia «Arenas-Aspillero», que, com els lectors sabran, sempre van plens, i sobretot els diumenges, i per aqueixa causa tingueren d'anar drets a la plataforma les dues parelles, ben apretadets, degut a la gran aglomeració de passatgers.

Arrencà el tramvia, i a l'arribar a la Plaça del Palau es buidà una mica la plataforma, però, amb tot, encara quedaren bastant apretades les persones que restaven.

Però això no impedí que una senyora i un senyor de mitja edat poguessin. Eren els pares d'en Manel, que venien de donar un tomb pel moll. Complint un deure de societat, en Manel va presentar als seus pares la seva promesa.

El tramvia corria, corria, però no s'eixamplava la plataforma, arribant d'aquesta manera a la Plaça de Catalunya. Allí devien saltar els pares d'en Manel, que es despediren del seu fill i també volien fer-ho de la seva futura jove, però aqueixa estava tan distreta, que no se n'adonà fins que en Manel, un xic picat, li digué en veu alta:

—Cuita, Carmeta, belluga't, que baixen!

Tothom va riure. No sabem per què.

—Vostès, els homes, n'abusen de nosaltres, el sexe dèbil...

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

MUSIC-HALLS

ENCARA que amb prou feines, ja hem pogut arribar a l'any 1924, que, segons una madame Thebes del carrer Nou, serà de felicitats per tots els que disposin d'uns milers de duros i no tinguin dona pròpia, lloiro ni gramòfon, les tres calamitats que Sant Joan se'n va oblidar d'incloure a l'Apocalipsi... Per de prompte, en l'any nou tindrem un dia més que de costum, i és bon senyal que al començament ja ens regali alguna cosa. Un dia no és gaire, però de vegades per un dia es perd una conquesta i s'ha d'empenyar l'abric.

Déu vos lliuri d'aitals desgràcies! Nosaltres, que fem les coses bé des del principi, hem viscut la primera matinalada del 1924 a la *Fiesta de la Uva* que feien al «Principal-Palace»: una barreja internacional com totes les d'aquella casa, que si bé amb el *sprit* i decència que ara és moda, per lo demés no tenia res que envejar als *asaltos* que, segons diuen, feia Tiberio a casa seva, amb assistència de Chelito, n'Emili Junoy i tota la gent d'importància d'aquella època.

Els demés puestos de la bullanga, també es van llençar amb festes bacanalesques, sopers-tangos extraordinaris i *otros excesos*, figurant en primera línia el «Lion d'Or», que ara, amb l'Araucana i companyia, li estan creixent les ungles; per no ésser menys que el «Palace», hi va haver també la *Fiesta de la Uva*; oi que és tenir poca inventiva?... Sense sortir dels vegetals, si haguessin fet la *Festa de la Patata* segur que donen el cop; sembla que no pensin les coses!...

L'«Alcázar» té ara a la Maria Casanovas; el «Moulin», la Lola Montiel i Adela Hungria; el «Folies Bergère» té tantes coses, que sembla que no tinguin res. Però tot és dolent, no s'amoïnin.

«Ziva de los Andes» es va dir una desgraciada que el senyor Pepet ens ha portat al «Royal» i que fa venir ganes d'engegar-la a... *los Andes*.

A la casa del davant, o sigui al «Novelty», hi ha, en canvi, la «Condesita Zoen», que a part la poca solta i d'ésser tan artista com nosaltres bisbes, fa prou mèrits perquè li lloessin mitja arroba de tomàquets, si ara fos temps... Sort d'ella que som a Reis.

JUANITU

XAFARDERIES TEATRALS

L'HEROI d'aquesta setmana teatral ha sigut el famós Rei Herodes, que ha deixat sentir la seva influència a la majoria dels teatres amb la clàssica innocentada.

Com era d'esperar, en Montero s'ha despatxat al seu gust acaparant el cartell de «Romea» amb una comèdia afusellada de l'italià titulada «El vidu trist», que fa riure més que la caiguda d'una persona al mig del carrer. Després va donar una conferència i per fi va engegar una paròdia d'en Pirandello anomenada «Sis autors en busca d'un personatge». Tot plegat va fer el pes, i el públic, que havia rigut per les butxaques, va proclamar a en Montero rei de la grimègia.

Els del «Poliorama» van presentar un espectacle de

balls russos amb el nom de «El mirlo blanco», que, per lo innocent, semblava una broma de sagristia.

En Gibert, que totes se les pensa, va omplir l'«Apolo» fent debutar com a comediant a l'inspirat mestre compositor en Rafel Millan, que fent el *Curro Meloja* de «La mala sombra» va demostrar que tenia grans condicions de *farandulero*.

Al «Còmic», la companyia de tragèdies i mals-de-cap Rojas-Caparró va estrenar un «apropòsit» d'actualitat original d'en Carles Rubio, titolat «No s'hi cap a Barcelona», que va ésser més aplaudit que la rebaixa de les subsistències, quan vingui...

També obtingué un *succés* espertant la revista d'en Tubau «Pastily-Films», que si no és tan sumptuosa com les del «Palace», almenys fa riure més.

Aiximateix fou celebrada la reposició de «Les noves i velles temptacions d'en Santpere» a l'«Espanyol», on la barrilaira companyia de la casa va demostrar que té condicions per a fer òpera, vodevil, melodrama, pantomima i fins titelles si és necessari.

L'HOMME DE LA CONXA

FUTBOL

ATHLETIC, DE BILBAO, 6 — EUROPA, 1
SLAVIA, 0 — BARCELONA, 1

CONVINDRIA que la Federació Catalana prengués l'acord de prohibir terminantment a cap club català anar a jugar a Bilbao. El ridícol es pot fer a casa i no hi ha necessitat d'anar a Bilbao per a sofrir una *débâcle*: n'hi ha prou amb anar a Terrassa. Hi ha *scores* que no admeten excuses, car el públic, el camp i el desplaçament poden influir en la moral d'un equip; però d'això a quedar com uns cotxers, hi ha molta diferència.

Nosaltres, que podem jutjar amb imparcialitat, puix només som socis del «Ropero de Arrepentidas en Cueiros», ens dol i no cerquem apaivagants a la catàstrofe; confessem que hem anat a fer el lloiro i llestos.

El «Barça», al camp de Les Corts, s'hi va trobar un os dur de rosegat. Els païos de l'«Slàvia» són del morro fort i no s'espanten amb pólvora sola.

Però els d'en Cardona, enardits pels resultats obtinguts amb l'«Sparta», s'hi posaren amb fe i guanyaren d'un gol. Val més un que no pas cap!

Els pobres aficionats que no troben entrades, expulsats de Canaletes, corrien per carrer preguntant a tothom que passava:

—Com ha quedat l'«Europa» a Bilbao?

...I si el que trobava era un de l'«Europa», responia:

—Ha fet un gol!

Els sis no els comptava perquè no tenien importància.

AL VOLTANT DEL MUNDO

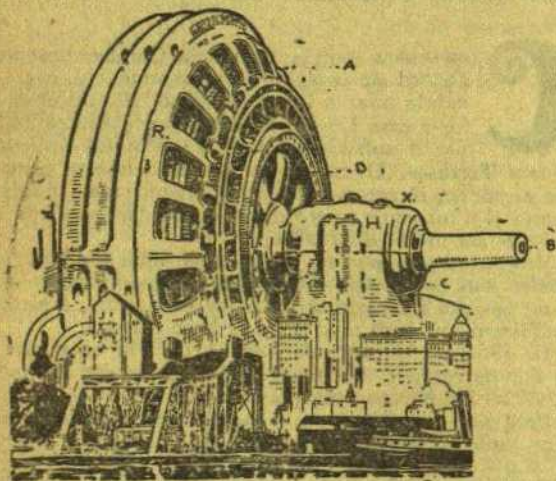
CONTRA EL MAREIG

Les persones que pateixen de mareig i amb un tres i no res canvien la pessesta, estan d'enhorabona. El savi doctor Gratafhetges, de l'Hospital de Besbha-deu, acaba de trobar el remei.

Quan una persona es sent marejada, li fa pendre un bitllet de la rifa i així s'estalvia de treure. Es meravellós.

CANÓ MONSTRE

Els alemanys, preocupats amb la pèrdua de la guerra europea, en donen la culpa a la poca potència dels seus canons. La fàbrica Krup, que és la que fabrica aquests monstres de ferro, acaba de llençar el model «Kapikua», que, dissortadament, no podrà adoptar-se, a causa de l'excessiva distància a què arriba la bala.

El canó consta de 673 peces de ferro colat, amb un colador de ferro sense colar. Les peces van juntes les unes amb les altres per mitjà de caragols a l'hivern, i a l'estiu, com que no és convenient ni dona ni caragol, les enganxen amb fari-netes.

No va mogut per l'electricitat, perquè les dinamos produeixen massa revolucions, i aquest canó, justament, és fer per a dissoldre-les. La força la donen per carbur i així es consegueix que la bala, al sortir, tingui propietats asfixiants.

Els artillers van tots recoberts de cotó fluix,

perquè, de la trepidació que es produeix al disparar, n'hi ha que van a parar sis i set quilòmetres lluny.

Es calcula que costa un 3 i 266 zeros de marcs i cada bala és un emprèstic de l'Estat alemany.

Les proves varen fer-se a Freixhures del Rhin i tots els enginyers i personal subaltern que hi assistiren foren víctimes del nou invent.

La força del canó és tan forta, que la bala, amb l'impuls que prengué, va donar la volta al món; retornant al lloc de sortida, esclafant-los a tots de trascantó.

¡Justo castigo a su perversidad!

UN SUICIDA CONDEMNAT A PENA DE MORT :: ::

Les lleis angleses, que són tan severes, han condemnat a pena de mort a Lord Carkhunda Pambhall, que es va suïcidar la setmana passada.

La pena de mort l'ha demanat el fiscal, considerant a Lord Carkhunda assassí del marit de la seva dona, parricida del pare del seu fill i matedor del fill del seu pare.

La família ha demanat l'indult, havent-hi gran expectació per veure si li serà concedit.

EL VAIXELL MÉS GRAN DEL MÓN

Al Japó s'ha construït el vaixell més gran del món. Sens dubte, envejósos, els japonesos, que els altres països posseïssin transatlàntics capços per a trenta o quaranta mil persones, han construït aquest, que anomenen «Karkassa» i que té cabuda per 2.000.000 de persones i 300.000 tones de càrrega.

El dia assenyalat per llençar-lo a l'aigua, totes les autoritats del Japó, amb el Mikado al davant, feren cap al port per veure'l com surava majestuós, i sis bandes de música eixordaven l'espai amb els himnes més estridents, «El japonès és molt trempat», «Jang ting massa!» i altres.

Però com que, emborratxats pel deliri de competència i no preocupant-los altra cosa que no fos fer la guitza a Anglaterra, no tingueren en compte les proporcions del vaixell i es tiraren la planxa número u.

El vaixell no cabia al mar.

Ara no se sap si enxiquiran el vaixell o si el xamplaran el mar. Lo darrer seria més digne.

LANG-HUSTINUS

—Per què vint-i-cinc francs? Abans eren deu!
—Es que m'he engreixat...

(De Le Rire.)

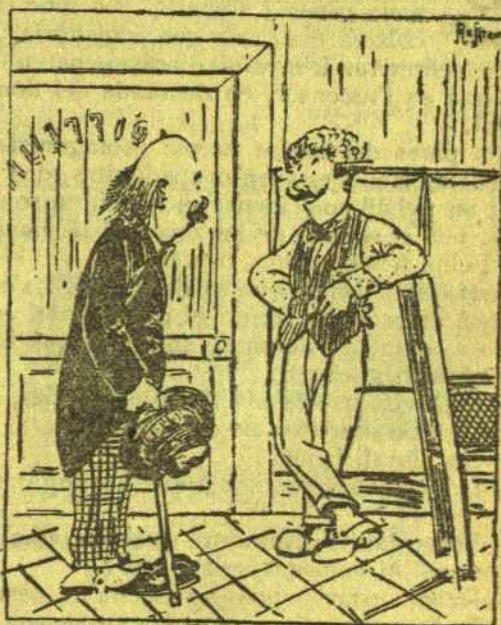
—Cada vegada que bevia no podia treballar. Per això he renunciat.
—A beure?
—No. A treballar.

(De Ruy Blas.)

—Jordi, tinc de donar-te una mala nova. El meu pare s'ha arruïnat.
—No m'estranya. Sempre estava pensant quina en podria fer per fastidiar-me.

(De Ruy Blas.)

—Els cabells?
—Sí.
—Tregui's el coll i posi's el barret.

(De Le Journal Amusant.)

—Veig que deixa arreglada a tota la parentela. I al seu marit, ¿com el deixa?

—Vidu. Ja estarà content.

COINCIDÈNCIES

El jove Ernest (trenta nou anys, onze mesos i sis dies!) davallà de l'auto amb penes i treballs, per mor d'una coixera que, més que transitòria, semblava definitiva. L'invàlid d'ocasió, per fi s'encartutxà en l'ascensor, en demanda del domicili pairal.

Els pares del nostre heroic protagonista, en aquells moments estaven ocupadíssims, desenrotllant un treball coincident: el *papai*, en son despatx, feia el solitari de les cartes, i la *mamái*, a càrrec de Felip, feia el solitari dels budells...

Així que l'Ernest veié el del gueto, i s'enterà de què es procedia contra el de la mare, esclafí a riure, dient a l'autor de sos dies, que és tan eixelebrat com el noi:

—Està vist que és dia de coincidències, avui. Mira, acabo d'arribar de *càls metges*...

—En plural, beneitó?

—I doncs què, pastili? I que he tingut molta sort, veies!

—Potser la d'en Xamarro, que trobà una bossa en la qual *hi havien hagut* diners?

—Deixa't estar de bosses i escolta'm, pastetes!

—Ja pots anar dient, tros de carquinyoli!

—Seriosament te dic que un amic va recomanar-me el doctor Permanganat, especialista en malalties... recreatives; aquesta tarda me n'hi

vaig, i a l'anar a trucar em dono compte de què una tarja a la porta del pis fronter fa avinent que hi té la consulta el doctor Píloro, especialista en malalties de l'estómac. Llavors m'he recordat que fa uns quants dies tinc l'aparell gàstric desafinadot, lo qual m'ha fet determinar a acudir primer al metge... estomacal (!) i recórrer després al metge... penal (!!). I ara ve allò que et deia, de les coincidències. Tant l'un facultatiu com l'altre, m'han ordenat el mateix: que havia de pendre!

—Eh!...

—No t'enganyo. El doctor Píloro m'ha recomanat que prengues... el determini d'avorrir el peix blau, i el doctor Permanganat que prengues... la resolució de pendre... vent i sol, cul en l'aire, en una platja.

—Però, de què t'havies queixat tu a cada un dels facultatius?

—Veuràs: jo, com ells, també duia la meua coincidència; a l'un i a l'altre els he dit... que em feia mal la sardina!

PITUS

XAFARDERIES

*** D'una conferència del doctor Marañón, segons la premsa de Madrid:

«Son las propias mujeres las culpables de que Don Juan exista; las culpables de que este parásito, nacido al calor de la idea cavernaria de que la mujer es un mero instrumento de placer, se haya perpetuado en la leyenda. Hay, pues, que acabar con el mito de Don Juan y con la mentira donjuanesca.»

Idea cavernària! Què deura voler dir?

*** En el teatre Daunón, de París, figurava en els cartells la següent nota:

«Les pastes servides en el primer acte procedeixen de la casa X...»

Si això no és riure's del públic—que no les tasta,—ni mai!

Odeon Hotel

Establiment que deu ésser visitat. Com ell no n'hi ha cap altre.

Menéndez Pelayo, 214

HABITACIO. — 10 pessetes

Rave Fregit.—Té la mala pata a l'engròs. No s'hi guanyarà pas la vida fent riure. Es tràgic, sap? Funerari...

S. Canals.—Ens ha enternit a tots. Quin davassall de llàgrimes! Però, per què se li haurà acudit enviar-nos això tan trist? Ai, Senyor! Com patim!

S. Andunga.—Gràcies a milions per les seves felicitacions. Es fa el que es pot. Hi posem el coll i fins els punys.

Sepes.—Al cove. Així, claret, Ah! I per neula. Que consti!

Sòmines.—N'hi aprofitarem un parell. Està satisfet? Partim la diferència.

C. C. C.—No sé pas què hi veu. Per mi, que l'han encerrat. L'hi han aixecada, vaja.

Nena maca.—No, filla, no. Ja han passat els Innocents. No hi ha res a fer. Al tanto.

Pep de les Crostes.—Ara sí que ens ha tocat la cama

del mal! Vol dir? Ja ho esbrinarem, puix la cosa té gràcia...

Nyèbit.—Res: una hora tonta. Com si no ho hagués escrit. Temps perdut.

P. P. W.—Ens ho mirarem. Si ho trobem farem pel que ens trobarem. Records al senyor rector.

Un de Lloret.—Ja ens fa patxoca, ja! Tot serà que ens hi càpiga! Es tan llargarut! Es veu que les coses llargues l'engresquen. A la nostra raspa, també.

Llorenç Bord.—I qui el fa escriure, sant cristià! Que no ho veu que sense escriure es pot viure tan ricament!

Sisist.—Doncs, miri: no, no, no. Què vol fer-hi! Som tan tocats i posats!

Nas d'escàndol.—Pistonut! L'aprofitarem. Gràcies i tornem-hi.

Nano pelut.—Sí. Ha anat al Calendari. Apa.

Fra Anselm Tarot.—Agraïdíssims. Vostè és tot el que se'n diu un home. Toqui-la, per molts anys, felicitats, etcètera, etc. I mani i disposi.

ORQUESTRA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

WALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o malos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

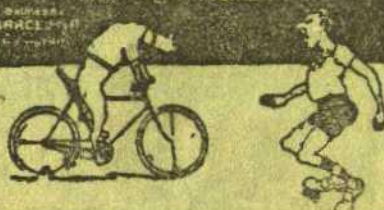
VIAS URINARIAS.—Hemorrágica (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y uretritis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, aneuritis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avarosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANKOMA MOTOCICLETA SUN

Vies urinàries-Sífilis-Pell

Non mètode alemany de tractament 606-914 — Anàlisis de sang. Preu econòmic. Policlínica Farré Pujan.

Llegiu cada dijous **XUT!**

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

LA MUNDIAL

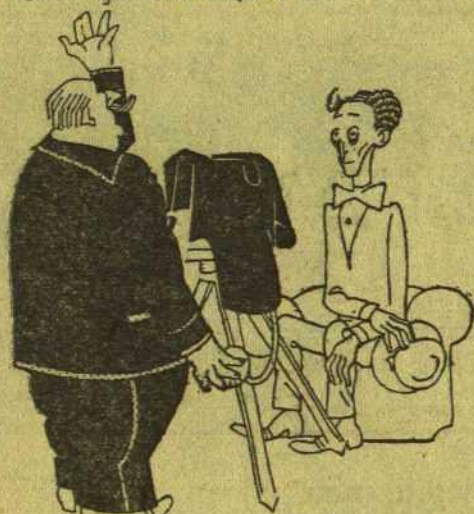
ARTICULOS RESERVADOS
Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 86, Barcelona, i Centres d'Especcles :: :: :: ::

A CASA EL FOTÓGRAF

Somrígu! uno miqueto —

Quiet! No es moqui !!!

Veinte años despues

Es inútil no se esta quiet

Ara! Aproveitem-ho

!!!.....!!!!???